

ἔχετε τόσην ἀβρότητα, ὥστε οὐδὲ δι' ἐμ-  
μέσου ὑπαινιγοῦ ὑπομνήσκετε τὰς ὑ-  
πηρεσίας ὑμῶν, τελευταίον, λέγω, εἰς ἐ-  
κεῖνο τὸ ἀτυχὲς συμβάν.

— Ὅποιον συμβάν, ἐξοχώτατε;

— Τῆς ἀπαγωγῆς τῆς δεσποινίδος Με-  
ριδῶρ ἀτυχῆς νέα!

— Φεῦ! ἐψιθύρισε ὁ Μονσορῶ μὲ τρό-  
πον τοιοῦτον, ὥστε ἡ ἀπάντησις νὰ μὴ  
ἐφαρμόζεται σοβαρῶς εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν  
λόγων τοῦ Φραγκίσκου.

— Τὴν κλαίετε; εἶπεν οὗτος, ἀνακα-  
λῶν τὸν Μονσορῶ ἐπὶ ἀσφαλοῦς ἐδάφους.

— Ὑμεῖς δὲν θὰ τὴν ἐκλαίετε, Ὑψη-  
λότατε;

— Ἐγώ; ὦ! ἤξεύρετε, ἐάν μετενόησα  
διὰ τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην ἰδιοτροπίαν. Προ-  
σέξατε δ' ὅτι ἐδέξισθε πᾶσα ἡ πρὸς ὑμᾶς  
φιλία μου, ἡ ἕξις τῶν ἀγαθῶν ὑπηρεσιῶν  
σας, ὅπως μὲ κάμωσι νὰ λησμονήσω, ὅτι,  
ἀνευ ὑμῶν, δὲν ἤθελον ἀπαγάγει τὴν νεά-  
νιδα.

Ὁ Μονσορῶ ἠσθάνθη τὸ τραῦμα.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπε καθ' ἑαυτόν, εἶναι  
μόνον τύψεις συνειδότος;

— Ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν, ἡ φυσικὴ  
ὑμῶν ἀγαθότης ἀγεί ὑμᾶς εἰς ὑπερβολάς·  
δὲν εἴσθε πρόξενος τοῦ θανάτου τῆς νεά-  
νιδος περισσότερο ἐμοῦ...

— Πῶς τοῦτο;

— Βεβαίως, δὲν προὔτιθεσθε νὰ μετα-  
χειρισθῆτε τὴν βίαν μέχρι θανάτου τῆς  
δεσποινίδος δὲ Μεριδῶρ.

— Ὡ! ὄχι.

— Τότε, ἡ προαίρεσις ἐξαγνίζει ὑμᾶς,  
ἐξοχώτατε, εἶναι δυστύχημα· δυστύχημα  
σύνθηες.

— Ἄλλως, προσέθετο ὁ δούξ, βυθίζω  
τὸ βλέμμα του εἰς τὰ μύχια τῆς καρδίας  
τοῦ Μονσορῶ, ὁ θάνατος ἐκάλυψε τὰ πάντα,  
διὰ τῆς αἰωνίας σιγῆς.

Ἡ φωνὴ τοῦ δουκὸς εἶχε τοιαύτας δια-  
κυμάνσεις, ὥστε ὁ Μονσορῶ δὲν ἐτόλ-  
μησε νὰ ἐγείρη παραχρῆμα τοὺς ὀφθαλ-  
μοῦς, ἀλλ' εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὅτι δὲν προὔ-  
κειτο περὶ ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως...

— Ἐξοχώτατε, ἀπήντησε, θέλετε νὰ  
καλῆσω εἰλικρινῶς πρὸς τὴν Ὑμετέραν  
Ὑψηλότητα;

— Διατί θὰ ἐδισταζετε; εἶπεν ὁ δούξ  
μετ' ἐκπλήξεως ἀναμίκτου ὑπερηφανείας.

— Πραγματικῶς, ἀγνοῶ διατί θὰ ἐδί-  
σταζον, εἶπεν ὁ Μονσορῶ.

— Τί θά μοι εἶπητε;

— Ὡ, ἐξοχώτατε! θέλω νὰ εἶπω, ὅτι  
μετὰ πρίγκηπος τόσον ἐξόχου διανοίας  
καὶ τόσον εὐγενοῦς καρδίας ἡ εἰλικρίνεια  
δέον τοῦ λοιποῦ νὰ ἦναι τὸ κύριον στοι-  
χεῖον τῆς συνδιαλέξεως ταύτης.

— Τοῦ λοιποῦ; Τί σημαίνει;...

— Σημαίνει, ὅτι κατ' ἀρχάς, ἡ Ὑμε-  
τέρα Ὑψηλότης δὲν ἐνέκρινε νὰ μεταχει-  
ρισθῆ τὴν εἰλικρίνειαν ταύτην.

— Ἀληθῶς! ἀπεκρίθη ὁ δούξ μὲ ἐκ-  
ρηξιν γέλωτος, ἀποκαλύπτοντος μεγίστην  
ὀργήν.

— Ἀκούσατέ μου, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ  
Μονσορῶ ταπεινῶς. Ἠξέυρω τί ἤθελε νὰ  
μοι εἶπη ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης.

— Τότε, ἀμιλήσατε.

— Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἤθελε νὰ  
μοι εἶπη, ὅτι ἰσως ἡ δεσποινίς δὲ Μεριδῶρ  
δὲν ἀπέθανε καὶ ὅτι ἀπῆλαττε τῶν τύ-  
ψεων τοῦ συνειδότος τοὺς πιστεύοντας ἐ-  
αυτοὺς φονεῖς τῆς.

— Ὡ! πόσον ἐβραδύνετε, κύριε, νὰ  
μοι ἀποδώσετε τὴν παρήγορον ταύτην  
σκέψιν. Σὰς δίδω τὸν λόγον μου, ὅτι εἴ-  
σθε πιστὸς ὑπηρετής! μὲ ἴδετε μελαγχό-  
λικόν, τεθλιμμένον μὲ ἠκούσατε λαλοῦντα  
περὶ τῶν πενήθμων ὀνείρων μου ἀπὸ τοῦ  
θανάτου ἐκείνης τῆς γυναίκος, ἐμῆ, τοῦ  
ὀπρίου ἡ εὐαίσθησις δὲν εἶναι κοινή, δόξα  
τῷ Θεῷ... καὶ μὲ ἀφήσατε νὰ διάγω τοι-  
αύτην ζωὴν, ἐνῶ διὰ μόνης τῆς ἐκδηλώ-  
σεως τῆς ἀμφιβολίας ταύτης, ἠδύνασθε  
νὰ με ἀπαλλάξετε τόσων δεινῶν!

Πῶς πρέπει νὰ χαρακτηρίσω τὴν διαγω-  
γήν σας, κύριε;...

Ὁ δούξ ἀπήγγειλε τούτους τοὺς λόγους  
μὲ ὕφος ἐτοιμῆς νὰ ἐκτραγῆ ὀργῆς.

— Ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη ὁ Μονσορῶ,  
θὰ ἐλεγέ τις, ὅτι ἀποδίδετε κατ' ἐμοῦ κα-  
τηγορίαν...

— Προδότα! ἀνεφώνησεν ἀφρῆς ὁ δούξ,  
προβὰς ἐν βῆμα πρὸς τὸν μέγαν κυνηγόν,  
ἀποδίδω καὶ ὑποστηρίζω αὐτήν... Μὲ  
ἠπάτησας! μὲ ἤρπασας τὴν γυναῖκα, τὴν  
ὀποῖαν ἠγάπων.

Ὁ Μονσορῶ ἐγένετο κάτωχρος, ἀλλὰ  
δὲν ἀπόλεσε τὴν ἡρεμον καὶ σχεδὸν ὑπε-  
ρήφνον στάσιν του.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν.

— Ἄ! εἶναι ἀληθές... ὁ ἀναιδής, ὁ  
πονηρός!

Ἐπειτα συνέχεια.

Δμλ.

## Ἡ ΧΡΥΣΗ ΜΝΗΣΤΗ

Ἀρχαῖος καστιλιανὸς μῦθος

Σολομὼν ἐκαλεῖτο πλουσιώτατος εἰς  
ὕψηλους καὶ πτωχότατος τῷ πνεύματι  
κόμης, ὅστις, ὡς διηγῆται ὁ διδάσκα-  
λος Φερρούτσιο ἐν τοῖς περὶ τῶν δια-  
σῆμων ἀγνώστων βιβρίων *Χροϊκοῖς* αὐ-  
τοῦ, εἶχεν ἐκτεταμένας γαίας καὶ οὐ μι-  
κρὰν ἰσχύν εἰς τὰ βόρεια μέρη τῆς Ἰσπα-  
νίας. Οὗτος ὁ Σολομὼν εἶχεν οἰκειότατον  
καὶ ἀγαπητόν σοφώτατον μάγον, φοβού-  
μενον τὸν Θεὸν καὶ τοὺς κόμητας, ὀνομα-  
ζόμενον δὲ Βαβούσον. Ὁ μάγος ἦτο πε-  
παιδευμένος ὑπὲρ πάντα ἕτερον, καθ' ἅ-  
παντα δὲ τὸν βίον του, μακρὸν ὡς τὸν  
βίον πενθερᾶς, οὐδέποτε ἀπέξεδύθη τὸν  
*ρωμαϊολικὸν* μανδύκα του, οὐδ' ἐγκατέ-  
λιπε τὴν ἀχρυσοκεπῆ οἰκίαν του ἢ ἐγεύθη  
ἕτερου φαγητοῦ, πλην τῆς ἐκ φασολίων σού-  
πας του. Ὁ εὐτυχὴς Σολομὼν, τῇ συμ-  
βουλῇ τοῦ φίλου του Βαβούσου, ἐνυμφεῖθη  
δωδεκάκις ἐντὸς μόνης τριακονταετίας,  
ἀπασαι δ' αἱ σύζυγοι αὐτοῦ ὑπῆρξαν θαυ-  
μασίως ὠραῖαι καὶ τίμιαι, πλούσιαι καὶ  
εὐάρεστοι, ἀπέθανον δὲ ταχέως, ὅπερ εἶναι  
ἐπίσης μέγα εὐτύχημα. Πᾶσαι αἱ σύζυγοι  
τοῦ κόμητος ἔτεκον αὐτῷ τέκνα, τὰ ὁποῖα

ὅμως ἅπαντα ἀπέθανον, ὥστε ὁ Σολομὼν  
ἐκληρονόμησε δώδεκα σημαντικὰς περιου-  
σίας, γενόμενος δωδεκάκις χῆρος καὶ πλου-  
σιώτερος ἢ ὅσον ἦτο πλούσιος, ὅτε ἦτο ἄ-  
γαμος, μόνος καὶ κύριος ἐν τῷ κόσμῳ. Θέ-  
λων ὅμως νὰ λάβῃ δεκάτην τρίτην σύζυ-  
γον, ἀνεκοίνωσε τὴν πρόθεσιν του τῷ μάγῳ  
καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν θερμῶς νὰ συνθη-  
κολογήσῃ μετὰ τῶν σπουδαιωτέρων καὶ  
μᾶλλον πεφημισμένων πλανητῶν, λ. χ.  
τοῦ δὸν Διός, τοῦ δὸν Κρόνου καὶ τοῦ δὸν  
Ἄρη, ὡς ἐπίσης μετὰ τῶν σημαντικωτέ-  
ρων ζωδίων, τοῦ δὸν Κριοῦ, τοῦ δὸν Ταύ-  
ρου καὶ τοῦ δὸν Αἰγόκερω, ὅπως τῷ ἀφή-  
σωσι μίαν σύζυγον, ἣτις νὰ περιποιηθῇ  
τὸ γῆρας αὐτοῦ καὶ τῷ δώσῃ τέκνα, κλη-  
ρονόμος τῆς περιουσίας καὶ τῆς ἰσχύος  
του. Ὁ μάγος, λοιπόν, ἔλαβεν, ἐν ὄραϊ εὐ-  
θέτῳ, τὸν διαβάτην, τὸ ἀστρολάβιον καὶ  
τὰ λοιπὰ παράδοξα ἐργαλεῖά του, δι' αὐ-  
τῶν δ' ἐτηλεγράφησε πρὸς τοὺς ἀστέρας  
καὶ τὰ ζῳδία τὴν χριστιανικὴν ἐπιθυμίαν  
τοῦ κόμητος. Οὗτοι, διὰ μορφασμῶν, ἀ-  
πήντησαν, ὅτι ὁ κόμης ἠδύνατο ν' ἀπο-  
κτήσῃ κληρονόμος, ἀλλ' ὅτι, λαμβάνων  
σύζυγον, θὰ ἐλάμβανε συγχρόνως τὸ δια-  
βατήριον διὰ τὸν ἄλλον κόσμον, διότι αἱ  
Αὐτῶν Ὑψηλότητες, οἱ πλανῆται, οἱ ἀ-  
στερισμοὶ καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ Φωτεινοῦ  
Συμβουλίου ἐθεώρουν ἀκούοντα τὸν ἀριθ-  
μὸν δώδεκα συζύγων.

Ὁ ἀγαθὸς σύζυγος Σολομὼν ἐφρονήθη,  
διότι, σκεπτόμενος ὅτι αἱ δώδεκα κυρίαί  
του εἶχον τόσῳ ταχέως μεταβληθῆ εἰς  
φωτεινὰς ψυχάς, προὔτιθετο νὰ νυμφεῖθῃ  
μίαν κυρίαν τῆς τιμῆς τοῦ μεγάρου του,  
φαιδρὰν καὶ εὐρώστον, ἣτις ἐφαίνετο προ-  
διατεθειμένη νὰ ζῆσῃ ἐπὶ μακρὸν καὶ νὰ  
γεννήσῃ πολλὰ τέκνα. Οὐχ ἦττον, πει-  
σθεὶς εἰς τὰς συμβουλὰς τῆς σοφίας, ἐθεώ-  
ρησε προτιμότερον νὰ μείνῃ χῆρος καὶ κό-  
μης ἢ νὰ καταστήσῃ ἐκείνην κόμησσαν  
καὶ χήραν. Ἐπειδὴ ὅμως, ὁσάκις ἰσχυρὸς  
τις ῥίψῃ τὸ βλέμμα ἐπὶ ὄραϊας νεάνιδος,  
δὲν ἀποσύρει αὐτὸ εὐκόλως, συγχρόνως δὲ  
ἀπαρέσκει εἰς τοὺς πρίγκηπας ν' ἀποθνή-  
σκωσιν ἀνευ κληρονόμων, συνέβη ὅτι ὁ Σο-  
λομὼν, ζυριζόμενός ποτε πρὸ τοῦ προγεύ-  
ματος καὶ ἀναθεωρῶν τὴν ἀπόφασίν του,  
ἐσκέφθη, ὅτι ὁ δὸν Ἄρης καὶ συντροφία  
εἶχον ἔτοιμον τὸ διαβατήριόν του, ἐάν ἐ-  
νυμφεῖτο, ἀλλ' ὅτι, ἐάν δὲν ἐνυμφεῖτο,  
δὲν θὰ τῷ ἐψάλλετο τὸ γὰρ ἔρχοι ἐλα-  
φράν. Ὅντος δὲ πασιγνώστου, ὅτι ὁ δὸν  
Ζεὺς εἶχε γεννήσει τέκνα μετὰ τῆς δόννας  
Λήδας, τῆς δόννας Εὐρώπης, τῆς δόννας  
Ἀθηναίδος καὶ πολλῶν ἕτερων γυναικῶν,  
μεθ' ὧν εἶχε σχετισθῆ, κατὰ τὰς ἐπὶ τῆς  
γῆς ἐκδρομάς του πρὶν ἢ ἀποσυρθῆ εἰς τὰς  
ἀνωτέρας πλανητικὰς σφαίρας, ὁ τολμη-  
ρὸς Σολομὼν ἀπεφάσισε ν' ἀπατήσῃ πάν-  
τας τοὺς ἐμποδίζοντας τὸν γάμον του ἀ-  
στέρας καὶ ν' ἀποκτήσῃ διαδόχους, ἀνευ  
σύζυγου. Οὕτω δ' ἐπραξεν καὶ δὲν ἀπέθα-  
νεν, οὐδ' ἐλάχιστον κακὸν ἔπαθε, διότι οἱ  
ἀστέρες, ὡς πρόσωπα οὐδέποτε ἀποκλί-  
νοντα τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἠρκέθησαν εἰς  
τὴν γραμματικὴν ἐρμηνείαν τῆς ἀποφάν-  
σεως τῶν. Ἡ κυρία Πηχῶνα — οὕτως ὀνο-



μάζει τὴν γυναῖκα ὁ Φερρούτσιο, διότι ἦτο ματαιόφρων ὡς ὁ τὰς κατὰ τὸ ἔαρ —, ἀφοῦ ἔτεκεν εὐειδέστατον βρέφος, ἐνέδωκεν εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ δαίμονος τῆς ἀλαζονείας καὶ ἐγένετο πολυτελής καὶ αὐθάδης ὡς αὐτοκράτειρα· ἔθυσσε καὶ ἀπώλεσεν εἰς τὴν κομητείαν μετεχειρίσθη κακῶς εὐπατριδᾶς καὶ ἀκολούθους, κυρίας καὶ ἀστάς, χήρας καὶ ὄρφανὰ μέχρις οὐδὲ κόμης, βρυθνεὶς αὐτὴν, ἀπέστειλεν ἐπειγόντως, τῆ συμβουλῆ τοῦ σοφοῦ μάγου, εἰς τὰ δωμάτια τῆς σχεδὸν κομῆσεως ἕνα μοναχόν, φοβερόν ἱεροκήρυκα, μετ' αὐτοῦ δὲ κάποιον ἤρεμον καὶ εὐπειθῆ μετ' ἑνὸς ἑσπερίου ἀκονισθέντα πέλεκυν ἐπ' ὤμου. Ὁ μοναχὸς παρεκάλεσε τὴν Παγώναν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πίστιν, παραιτουμένη τῶν ἐγκοσμίων ματαιοτήτων, ὁ δὲ κάποιος προσέθετο μειληχίως, ὅτι, ἐὰν ἠρνεῖτο, ἤθελεν ἐλαφρώσει αὐτὴν τῆς κεφαλῆς, ἥτις δὲν χρησιμεύει εἰς τὰς γυναῖκας. Ἡ συνειδήσιμος, φωτισθεῖσα αἰφνης ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, ἀνεχώρησεν αὐτοστιγμῆ, παρακλουθουμένη ὑπὸ τοῦ δημίου καὶ κραζούσα καθ' ὁδόν: — Ὑπὲρ ἕνα ἁμαρτωλὴ, θέλω νὰ γενῶ μοναχή, ζητῶ μετάνοιαν καὶ σάκκον. — Ὑπεδέχθη αὐτὴν μετανουοῦσαν ἢ ἡγουμένη καὶ αἱ λοιπαὶ ἀδελφαί, αἵτινες ἔκειρον καὶ ἐμπαποῦλωσαν αὐτὴν, ὥστε, ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἐμονομοιοποιήθη καὶ, μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἐπιλήσμων τῶν ματαίων ἀναμνήσεών της, ἔμαθε νὰ κατασκευάζῃ ἐπιδεξιῶς τὰς τούρτας, τὰ κήρινα ἀνάθηματα, τὰ γλυκίσματα καὶ τὰ λοιπὰ, ἀποκτήσασα φήμην ἀγίας καὶ ἀποθανούσα ὡς παραδειγματικὴ νύμφη τοῦ Χριστοῦ.

Ἀφοῦ ἐτελειώσαμεν τοὺς λογαριασμοὺς ἡμῶν μετὰ τῆς μητρός, ἥτις βεβαίως εὐρίσκειται ἐν κόλποις Ἀβραάμ, ἃς ἐπαλέθωμεν πρὸς τὴν θυγατέρα, περὶ τῆς ὁποίας μακρὸν λόγον ποιεῖται ὁ Φερρούτσιο, ὅστις, ἀπὸ τοῦ δεκάτου τρίτου μέγρου τοῦ δεκάτου ἔκτου τῆς ἡλικίας της, ἐδίδασκεν αὐτῇ πᾶν ὅ,τι ἐγίνωσκεν, ὥστε αὐτὴ, μετὰ τὸ δέκατον ἔκτον καὶ ἡμισυ ἔτος ἐκτίσασα γνώσεις πλείονας τοῦ διδασκάλου της. Γεννηθεῖσα τὴν ἡμέραν τῆς εορτῆς τῆς Ἀγίας Ἀκριβῆς, ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦτο, τὸ ὁποῖον, κατὰ διττὸν λόγον, ἤρμωζεν αὐτῇ, ὡς σημαῖνον ἀγαπητὴν καὶ ἀκριβὴν, διότι ἦτο προσφιλεῖς τῷ πατρί της καὶ ἐπιθυμητὴ πρὸ τῆς γεννησεώς της, ἐπίσης δ' ἐστοίχισεν ἀκριβὰ εἰς τὴν μητέρα της, ὡς ἠδύνατο νὰ στοιχίσῃ καὶ εἰς τὸν πατέρα της, ἀπατήσαντα τοὺς ἀστέρας· ἡ ὀργὴ ὅμως τῶν ἀστέρων εἶχε πραυνθῆ, διὰ τῆς θυσίας τῆς μητρός, διότι τὰ ἐλαττώματα τῶν μεγάλων ἐξίλειονται διὰ τῆς τιμωρίας τῶν μικρῶν. Ἡ Ἀκριβὴ ἐμεγάλωσε, γενομένη εὐειδής καὶ χαρίεσσα, παιδευμένη καὶ πνευματώδης, μεγάλη κυρία καθ' ὅλα δὲν ὑπέφερε τὴν ἐλαχίστην πτυχήν εἰς τὰς ἐσθῆτας της, ἐκοιμάτο μετὰ χεῖροκτία εἰς τὰς χεῖρας καὶ τὴν καλύτεραν ἐπὶ τοῦ προσώπου, οὐδέποτε δ' ἐπάτησε τὸ ἔδαφος μετὰ τοὺς πόδας της ἐκτὸς τοῦ μεγάρου. Ἦτο μικροκαμωμένη, ἀλλὰ τὸ μικρὸσωμον καθίστα αὐτὴν ὠραιότεραν.

Ἐλέγετο μὲν καθ' ἅπασαν τὴν Ἰσπανίαν, ὅτι ὁ ἐπιμελής παρατηρητὴς τῶν λεπτομερειῶν τῆς καλλονῆς τῆς Ἀκριβῆς οὐδὲν θὰ εὐρίσκειν ὠρατον, ἀλλ' οὐχ ἦττον τὸ σύνολον τῶν χαρακτήρων της ἀπετέλει τὴν ὀρεκτικωτέραν τοῦ κόσμου ὠραιότητα. Ἐνταῦθα ὁ διδάσκαλος Φερρούτσιο, πρὸς καθυσχύχασιν τῆς συνειδήσεώς του, προσθέτει, ὀρκιζόμενος ἐπὶ τοῦ ράσου τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ὅτι ὑπὲρ τὸ ἡμισυ τοῦ κάλλους αὐτῆς ἀποδοτέον εἰς τὴν πολυτέλειαν της, διότι τὸσαῦτα ἀφθονίαν εἶχε φορεμάτων καὶ κοσμημάτων, ὥστε, ἐὰν ὁ Σολομὼν ἀφίνεν αὐτὴν ἐλευθέραν, αἱ δώδεκα εὐτυχεῖς περιουσίαι τῶν δώδεκα δυστυχῶν κομησσῶν δὲν ἤθελον ἀρκέσει δι' ἕνα χειμῶνα, τότε δὲ θ' ἀπέβαινε πραγματικῶς ἀκριβωτάτη εἰς τὸν πατέρα της. Ἐκτὸς τοῦ ἐλαττώματος τούτου, ἡ νεανὶς ἦτο φρόνιμος ὡς ὄφις, πρᾶος ὡς τρυγῶν καὶ φαεινὰ ὡς σπίνος, οὐδέποτε δ' ἔπαυε τοῦ νὰ γελᾷ, ἔχουσα μάλιστα ὠραιότατους ὀδόντας. Ἐνεκα τούτου, πολλοὶ ὑπῆρχον μνηστῆρες αὐτῆς, διότι ἔτρεχον, ὡς αἱ μυταὶ εἰς τὸ μέλι, πρίγκητες, δούκες καὶ βαρῶνοι, τῶν ὁποίων ἐκείνη εὐκόσμως ἠκροῦτο, ἀπαντῶσα εὐπρεπῶς καὶ ἀφίνουσα αὐτοὺς νὰ τριγυρίζωσι καὶ κόπτωνται, ὅπως κατακτῆσωσι τὴν καρδίαν της.

Ὁ ἀγαθὸς Σολομὼν ἔβλεπε τὰ πάντα, ἀλλ' ὑπεκρίνετο, κατὰ συμβουλήν τοῦ σοφοῦ μάγου, διότι, ὄντος λίαν ἀμφιβόλου, ἐὰν ἡ Ἀκριβὴ ἤθελε κληρονομήσει τὴν εὐτυχῆ πατρικὴν ιδιότητα τοῦ νὰ κληρονομήσῃ δώδεκα συζυγικὰς περιουσίας, ἢ φρόνησις ὑπηγόρευε ν' ἀρχίσωσιν ἐξ ἐνός συζύγου, πλουσίου ἀντὶ δώδεκα. Ἡλόγησαν δ' αὐτὴν οἱ οὐρανοί, διότι δύο κόμητες καὶ εἰς δούξ, νέοι καὶ ἰσχυροί, ἠτήσαντο αὐτὴν εἰς νόμιμον γάμον, ἀδιαφοροῦντες ἐὰν ἡ μήτηρ αὐτῆς δὲν ἦτο εὐγενής· εἶχεν ὅμως ἀναγνωρίσει αὐτὴν ὁ Σολομὼν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου, ὥστε πάντες ἀπεκάλουν αὐτὴν κόμησσαν.

Οἱ μῆνες καὶ τὰ ἔτη παρέρχονται, ὁ καρπὸς ὠριμάζει. Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ἡ νεανὶς ἔχει περιβληθῆ τὸ πλουσιώτερον φόρεμά της, προσκαλεῖται ὁ ἀστρολόγος εἰς τὸ μέγαρον.

— Με ποιὸν θὰ ζευγαρώσωμεν αὐτὴν τὴν περισσεράν; ἐρωτᾷ αὐτὸν εὐθυμὸς ὁ πατήρ. Ὁ κόμης Φυσούνης, ὁ κόμης Ἀγκινάρας καὶ ὁ δούξ Ἀνδρειωμένος στενάζουσι διὰ τὴν θυγατέρα μου· τίς θὰ τὴν φορτωθῇ;

— Ὁρθῶς εἰπετενὰ τὴν φορτωθῇ, ἀπεκρίθη σοφρῶς ὁ Βαβούσος. Οἱ ἀστέρες ἀπεφάνθησαν ἀμετακλήτως, ὅτι θέλει γενῆ σύζυγος τῆς χαρισιστάτης Ἀκριβῆς ὅστις δυνηθῇ νὰ φέρῃ αὐτὴν ἐπὶ τῶν νώτων ἀπὸ τοῦ μεγάρου μέχρι τῆς οἰκίας μου.

— Προσέξατε, ἀπήντησεν ὁ κόμης, ὅτι δὲν ζυγίζετο πολὺ καὶ ὅτι ἡ οἰκία σας δὲν κείται μακρὰν τοῦ μεγάρου· τοιοῦτο βαρὸς πᾶντες θὰ δυνηθῶσι νὰ φέρωσιν, τότε δὲ εἰς τίνα θὰ δώσωμεν αὐτὴν;

— Ἐὰν ζυγίζῃ ἢ ὄχι, ἀποκρίνεται πονηρῶς ὁ μάγος, θ' ἀπαντήσωσιν οἱ μνηστῆρες· ἃς ἔλθωσι νὰ δοκιμάσωσι.

Κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν, συναθροίζονται οἱ κόμητες, οἱ δούκες, οἱ βαρῶνοι καὶ ἄπειρον πλῆθος θεατῶν· ἐξάγουσι λαχνοὺς καὶ ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τυγχάνει εἰς τὸν κόμητα Φυσούνην, ρωμαλέον νεανίαν καὶ χονδρὸν ὡς βαρέλιον· οὗτος λαμβάνει ὑπὸ μάλης τὴν Ἀκριβὴν ὡς σάκκον ἀχύρου καὶ δοκιμάζει νὰ κινηθῇ ἐν βήμα. . . .

Ἁγίε Λαυρέντιε, βοήθει ἡμῖν! Ὁ δυστυχῆς Φυσούνης πίπτει κατὰ γῆς πονηρῆς καὶ βάφει, διὰ τοῦ αἵματός του, τοὺς περιστοιχούντας αὐτόν, διότι, καθ' ἣν στιγμὴν μέλλει νὰ θέσῃ τὴν Ἀκριβὴν ἐπὶ τῶν νώτων, αὐτὴ μεταβάλλεται εἰς χρυσὸν καὶ κατασυντρίβει τὸν δυστυχῆ κόμητα ὑπὸ τὸ βάρος της, μεθ' ὃ ἐπανερχεται παραχρῆμα εἰς τὴν φυσικὴν κατάστασιν της.

Τότε προβαίνει καὶ λαμβάνει αὐτὴν ὁ κόμης Ἀγκινάρας, ὑψηλὸς καὶ νευρώδης νέος, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος εὐρίσκει ὁμοῖον θάνατον. Θέλει νὰ δοκιμάσῃ ὁ πολλῶ ρωμαλεότερος δούξ Ἀνδρειωμένος, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἐκπνέει ὑπὸ τὸ βάρος τῆς κόρης. Καταφοβηθέντες ἐκ τοῦ θεάματος οἱ λοιποὶ ἐρωτοτροποῦντες κόμητες καὶ βαρῶνοι, τρέπονται εἰς ταχέαν φυγὴν. Ἡ Ἀκριβὴ, τεταραγμένη καὶ ἐντροπομένη, ἀπέρχεται νὰ ἐκδυθῇ· ὁ δὲ κόμης, ἔξαλλος ἐκ τῆς ὀργῆς, σκέπτεται ἐὰν ὀφείλῃ ν' ἀφήσῃ ἐν τῇ ζωῇ ἢ ν' ἀνασκοποῖσι τοὺς ἀχίστους τὸν μάγον· εἰθισμένος ὅμως νὰ αἰτῆ παρ' αὐτοῦ συμβουλήν πρὸ πάσης πράξεώς του, ὑποπτέει, ὅτι ἡ τοιαύτη ἀπόφασις δὲν θὰ τῷ ὑπερήρσεν, ἐπομένως ἀφίνει αὐτόν δι' ἄλλην εὐκαιρίαν. Ὁ σοφὸς Βαβούσος, μείνας μόνος εἰς τὴν αἵθουσαν, φροντίζει πρῶτον περὶ τῶν νεκρῶν καὶ ἀκολούθως ἀπέρχεται νὰ φάγῃ τὰ φασόλια του.

Οἱ λαοὶ τῆς Ἰσπανίας ἐκπλήττονται, μαθόντες τὰς περὶ τῆς Χρυσῆς Μνηστῆς εἰδήσεις, τὰς προσφιλεῖς εἰς τὰς γυναῖκας, τῶν ὁποίων ἡ Ἀκριβὴ εἶχε προσελκύσει τοὺς ἐραστὰς, ἀξιοθαυμάστους δὲ παρ' ἄλλων, οἵτινες συρρέουσι μὲν νὰ ἴδωσι τὴν ἐπίφοβον κόμησσαν, ἐγκωμιάζουσι δὲ τὸ πρόσωπον καὶ τὰς λοιπὰς καλλονὰς αὐτῆς, δισταζούσιν, ἀλλ' ἀπέρχονται λέγοντες:

— Νὰ βαρύνῃ ἡ σύζυγος, ὑπομονή, διότι ὅλα εἶναι βαρεῖα· ἀλλὰ νὰ σκοτῶνῃ, μακρὰν. Εἶναι Ἀκριβὴ πολὺ ἀκριβή.

Ὁ κόμης, ὅστις δὲν θέλει νὰ χειροτερεύσῃ τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων δι' ἐρίδων, θεωρῶν ταχύτερον μέσον ἀπαλλαγῆς τὸν γάμον τῆς θυγατρὸς του, μεγάλως ἐξοργίζεται, βλέπων αὐτὴν ἄγαμον, λίαν δ' εὐχάριστος θὰ τὴν ἐνέλειεν εἰς μοναστήριον ὡς τὴν μητέρα της καὶ θὰ προσελάμβανεν ἑτέραν θαλαμηπόλον, πλὴν ἐσκέφθη, ὅτι τοῦτο θὰ ἦτο λίαν τολμηρὸν καὶ παράκαιρον. Μὴ τολμῶν ὅμως νὰ μεταχειρισθῇ τὴν ὀργὴν του κατὰ τῆς θυγατρὸς του ἢ κατὰ τοῦ Βαβούσου, στρέφεται κατὰ τῶν κατωτέρων, ὡς εἶναι δίκαιον νὰ πληρώσωσιν οἱ μικροὶ ἀπαχρονίζε, λοιπόν, Πιλάτους διοικητὰς, μαστιγῶνε Μαγδαληνάς, τιμωρεῖ συμβολαιογράφους, καθίστει δικαστὰς καὶ τὸσαῦτας πράττει πράξεις δικαιοσύνης, ὅσαι συμβαίνουσι μόνον ὁσάκις, ἀδείχ τοῦ Θεοῦ, προεξοφλοῦσιν αὐ-



τὴν ἰσχυροὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸ Κράτος τοῦ Σολομῶντος εἶναι χαρὰ Θεοῦ, ἀλλ' ἐν τούτοις ἡ Ἀκριβὴ, ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, φέρει νέον φόρεμα, οὐδαμῶς μεριμνῶσα ἐὰν ἀποθάνῃ ἄγαμος.

Ἐπειδὴ ἡμέραν τοῦ Μαίτου, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἡ χρυσοῦ μνηστὴ ἱππεύει (διότι οἱ ἵπποι, μὴ ὄντες μνηστῆρες αὐτῆς, δύνανται νὰ τὴν βαστάζωσιν ἐπὶ τῶν νώτων) καὶ ἐξέρχεται εἰς περίπατον· ἀλλὰ, καθ' ὁδόν, ἵππος καὶ ἀναβάτης πίπτουσιν ἐντὸς χάνδακος, παρ' ὀλίγον δ' ἡ Ἀκριβὴ νὰ μείνῃ ἐκεῖ νεκρά, μὴ οὕσα ἐκ χρυσοῦ, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Παρακολουθεῖ αὐτὴν ἐπιππος νεκρὸς ἱπποκόμος, ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν προσληθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, τοῦτον δὲ προσκαλεῖ ἐπιτακτικῶς ἡ Ἀκριβὴ, ὅπως τὴν σώσῃ· ἐκεῖνος ὁμως ἀπαντᾷ ὅτι, κατὰ τὸν κανονισμόν, τὸν ὅποιον τῷ ἀνέγνωσαν, ἔχει μὲν τὸ δικαίωμα νὰ ἐγείρῃ τὸν ἵππον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἐπιθέσῃ χεῖρα ἐπὶ τῆς κυρίας του, διότι τοῦτο εἶναι προνόμιον τοῦ ὑπάσπιστοῦ αὐτῆς.

— Ἐὰν δὲν με βοηθήσῃς, λέγει ἡ Ἀκριβὴ, δὲν δύναμαι νὰ ἐγερθῶ μόνη, διότι θὰ ἔπαθον.

— Ἄς ἴδωμεν ἐὰν ἦναι ἀληθές, ἀποκρίνεται ὁ συνετὸς ἱπποκόμος· σείσας δὲ τὴν μαστίγα τοῦ ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τοῦ ἵππου καὶ τῆς κυρίας, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ κατενέγκῃ κατ' αὐτῶν ἰσχυρὰν μαστίγιωσιν, φοβίξει ἀμφοτέρους, ὥστε ἐγείρονται.

— Εὐλόγητός ὁ Κύριος! ἀναφωνεῖ ὁ νέος.

Ἡ Ἀκριβὴ, ὀργισθεῖσα ὀλίγον, ἕνεκα τοῦ προσηνθέντος εἰς αὐτὴν φόβου, θέλει νὰ ἐκβάλῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἱπποκόμου, πλὴν, ἰδοῦσα αὐτοὺς ὠραιοτάτους, καθησυχάζει καὶ ἀποστέλλει αὐτὸν εἰς τινὰς γειτονικὰς οἰκίας πρὸς ἀναζήτησιν ἐνδυμάτων, διότι τὰ ἰδικὰ τῆς εἶναι κατεσπιλωμένα ἐκ τοῦ βορβόρου.

Ὁ ἱπποκόμος μεταβαίνει καὶ ἐπιστρέφει κομιστὴς ὠραίας πολυχρώμου ἐκ βάμβικος ἐσθῆτος, τὴν ὁποίαν ἐδέησε νὰ περιβληθῇ ἡ θυγάτηρ τοῦ κόμητος, ἐν εὐλειψίᾳ ἐτέρας· κατὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ φορέματος, ὁ ἱπποκόμος, ἐξ εὐπρεπειᾶς, ἀπομακρύνεται, ἐπωφεληθεὶς δὲ τῆς ἀπουσίας του, φεύγει ὁ ἵππος του, τὸν ὅποιον, ὡς καλὸς σύντροφος, παρακολουθεῖ ὁ ἵππος τῆς Ἀκριβῆς, ὥστε κυρία καὶ ὑπρέτης εὐρίσκονται πεζοί, μόνοι καὶ μακρὰν τοῦ μεγάρου τοῦ κόμητος. Ἐπαναλαμβάνουσι, λοιπόν, τὸν δρόμον των, σιωπηλοὶ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὕστερον ὀμιλοῦσι· κατὰ δὲ τὴν συνδιάλεξιν, ἡ κόμησσα ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ὁ Ἰουστίνος λκλεῖ ὡς ἐφημέριος καὶ εἶναι ὠραῖος ὡς ἄγγελος βωμοῦ ἐκκλησίας, ὥστε ἐρᾶται αὐτοῦ. Ἡ Ἀκριβὴ ἐνοχλεῖται ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς πτώσεως ἀλγηδόνων καὶ χωλαίνει, ὁ Ἰουστίνος τὸ ἐνοεῖ, ἐπιλαθόμενος δὲ τῶν ἐκ τοῦ κανονισμοῦ ἀπαγορεύσεων, ἐνγκαλιζέται αὐτὴν, ὅπως τὴν λάβῃ ἐπὶ τῶν νώτων· ἡ Ἀκριβὴ ὁμως, ἦτι, πρὸ ὀλίγου, ἤθελε νὰ ἐξορύξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς του, κραυγάζει ὡς ἀστὸς καὶ ἀνθίσταται ἐκ τοῦ φόβου μήπως, μετα-

βαλλομένη εἰς χρυσόν, συντρίψῃ τὸν αὐτοῦ χεῖ νεανίαν, ὅστις ἀναγκάζεται ν' ἀφήσῃ αὐτὴν.

Ὁ Ἰουστίνος γινώσκει τὸ ὀλέθριον τέλος τῶν τριῶν μνηστῆρων, ἀλλὰ σκέπτεται, ταπεινοφρονῶν, ὅτι, ἀφοῦ δύνανται νὰ φέροσι τὴν νεανίδα οἱ ἵπποι, θὰ ἠδύνατο ἐξ ἴσου νὰ το πράξῃ ὁ ἱπποκόμος, ἕνεκα τῆς πρὸς τὰ τετράποδα συναδελφότητός του. Ἡ Ἀκριβὴ, καταπνίγουσα τὰς ἀλγηδόνους, μειδιῶσα ἀκουσίως καὶ καταβάλλουσα πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως βαδίσῃ, προκαλεῖ τὰς περὶ ἐαυτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του ἐξομολογήσεις τοῦ ἱπποκόμου, παρὰ τοῦ ὁποίου μαθαίνει, ὅτι οὗτος ἔχει γράϊαν μητέρα καὶ δύο ἀδελφάς, ὅτι εἶναι σημαντικὸν πρόσωπον τοῦ χωρίου του, ὅτι δὲν ἔχει ἴσον εἰς τὸν χειρισμὸν τῆς μαστίγος, δι' ἧς δαμάζει τοὺς μᾶλλον ἀδαμάστους ἵππους, ὅτι εἰς τὸ χωρίον του ἔχει ἀφήσῃ τὴν μνηστὴν του, ὡς μὴ θέλων νὰ νυμφευθῇ πρὶν ἢ ἀποκαταστήσῃ τὰς ἀδελφάς του καὶ περιέλθῃ εἰς θέσιν νὰ βοηθῇ προσηκόντως τὴν γηραιὰν μητέρα του. Ἡ Ἀκριβὴ δακρύει ἀκούουσα τόσον ὠραῖα πράγματα, ὁ Ἰουστίνος αἰτεῖται παρ' αὐτῆς συγγνώμην δι' ὃν τῇ προϋξένησε φόβον καὶ ἐκείνη τῷ τείνει εἰς ἀσπασμὸν τὴν χεῖρα. Ὁ Ἰουστίνος γονυπετεῖ καὶ ἡ Ἀκριβὴ θέλει νὰ τον ἀνεγείρῃ, ἀλλὰ, ἐκείνου μὲν ἐγειρομένου καὶ ἐκείνης κλινούσης, τὰ χεῖλη τῆς νεανίδος συναντῶσι τὸ μέτωπον τοῦ νέου καὶ ἀμφοτέρω ἀσπάζονται ἀλλήλους, γελῶντες ὡς παιδία. Τὴν ἐπιούσαν, ἡ μήτηρ καὶ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ ἱπποκόμου προσκαλοῦνται εἰς τὸ μέγαρον.

Ὁ ἔρωσ δὲν κρύπτεται. Ἡ Ἀκριβὴ δὲν αἰσθάνεται ἐαυτὴν ὑγιῆ εἰμὴ συντροφουμένη ὑπὸ τοῦ ἱπποκόμου. Χάριν αὐτοῦ στολιζέται καὶ πάντα πράττει. Ἐννοεῖ ὁ πατήρ τὰ πράγματα καὶ ἐρωτᾷ τὴν θυγατέρα του, ἥτις ὁμολογεῖ τὸν ἔρωτά της, ἕνεκα δὲ τούτου καλοῦσι τὸν μάγον εἰς τὸ μέγαρον.

— Πάτερ Βαβούσε, λέγει ἡ Ἀκριβὴ, θέλω τὸν Ἰουστίνον, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τον συντρίψω.

— Φίλε Βαβούσε, προσθέτει ὁ κόμης, ὁ χειριζόμενος τόσον καλῶς τὸ μαστιγιὸν μοι φαίνεται ἐπιτήδες πεπλασμένος σύζυγος καὶ πρίγκιψ. Ἐπεθύμουν ἕτερον γαμβρόν, ἀλλ' οὗτος ἐπιθυμεῖ τὴν θυγατέρα μου, ἐγὼ δὲ δὲν εἶμαι τόσον κακός, ὥστε νὰ τιμωρήσω ταύτην καὶ νὰ ἀπαγχονίσω ἐκείνον· συμβουλευθεὶτε τοὺς ἀστέρας, ἐὰν οὗτος πρέπη νὰ φορτωθῇ τὴν χρυσοῦ μνηστὴν.

Ὁ διερμηνεὺς τῆς βουλήσεως τῶν ἀστέρων ἀποκρίνεται:

— Ὁ Ἰουστίνος ὀφείλει νὰ φέρῃ τὴν Ἀκριβὴν ἀπὸ τοῦ μεγάρου μέχρι τῆς οἰκίας μου· πλὴν αὕτη, ἀντὶ νὰ μεταβληθῇ εἰς χρυσόν, δύναται νὰ γίνῃ ἐλαφρὰ ὡς πτερόν, ἐὰν περιβληθῇ ἐσθῆτα, ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐνεδύθη, ὅτε ἐξῆλθε τοῦ χάνδακος.

— Λυποῦμαι πολὺ, εἶπεν ἡ ματαιόδοξος, νὰ νυμφευθῶ τόσον κακῶς ἐνδεδυμέ-

νη· ἀλλὰ δὲν πειράζει, θ' ἀλλάξω ἀκολούθως.

— Ὅτ' φανεύσῃτε τὸν σύζυγόν σας, εἶπεν ὁ Βαβούσος· ἐὰν ἀναλάβητε τὰ πολυτελῆ ἐνδύματά σας, θέλετε ἐπιτεθῆ, παρὰ τὴν θέλησίν σας, κατὰ τοῦ δυστυχοῦς Ἰουστίνου, μεταβεβλημένη εἰς χρυσόν, καὶ θέλετε τὸν κατασυντρίψαι.

Ἡ Ἀκριβὴ στεναρίζει, ἀλλὰ, τὴν ἀνάγκην ποιουμένη φιλοτιμίαν, λέγει:

— Τὸν ἀγαπῶ τόσον, ὥστε, χάριν αὐτοῦ, θὰ ἔφερον μοναχικὸν σάκκον καθ' ὅλον μου τὸν βίον.

Ὁ πατήρ της καὶ ὁ μάγος ἀσπάζονται αὐτὴν. Ἡ Ἀκριβὴ, ἐπιστρέψασα εἰς τὰ δωμάτιά της, λαμβάνει καὶ διανέμει εἰς τοὺς πτωχοὺς τὰ πολυτελῆ ἐνδύματα καὶ τὰ κοσμήματά της, κρατήσασα ὠραῖον δῶρον διὰ τὸν Βαβούσον. Αἱ νεανίδες δὲν κοιμῶνται καλῶς τὴν πρᾶμινὴν τοῦ γάμου των, ἀλλ' ἡ Ἀκριβὴ ἐκοιμήθη ἡσυχος, διότι ἐπαναπαύετο ἐπὶ τῆς ἀγαθῆς πράξεώς της. Περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ἡ Ἀκριβὴ ἐνδύεται τὴν ἀπλὴν ἐξ ὑφάσματος τεσσαράκοντα λεπτῶν τὸν πῆχυν ἐσθῆτά της καὶ φαίνεται πολὺ ὠραϊότερα. Οἱ ἱερεῖς, οἱ μάρτυρες παραμένουσιν ἤδη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βαβούσου, πλῆθος δ' ἀπειρον λαοῦ συγκρατεῖται ὑπὸ τῆς φρουρᾶς τοῦ κόμητος εἰς δύο στίχους. Ὁ Ἰουστίνος ὑποκρίνεται ἄγνωιον. Κατέρχονται τοῦ μεγάρου ὁ Σολομὼν καὶ ἡ Ἀκριβὴ. «Ἰδοῦ τὴν, ἰδοῦ τὴν», κράζουσι πάντες· καὶ στρέφονται πρὸς αὐτὴν, ἀλλ' οὐδεὶς μνηστὴρ ἐμφανίζεται. Τότε, ὁ κόμης λέγει πρὸς τὸν Ἰουστίνον:

— Ἄχθε ἐπ' ὤμων τὴν μνηστὴν σου.

Πάντες κραυγάζουσιν ἐκ τοῦ τρόμου. Ὁ Ἰουστίνος λατρεύει τὴν Ἀκριβὴν, εἰ καὶ εἰς οὐδένα εἶχεν εἶπει τι, γινώσκει δ' ὅτι ἀπέθνησκεν ὅστις ἐλάμβανεν αὐτὴν ὡς μνηστὴρ· θεωρεῖ ὁμως γλυκὺν ἐκείνον τὸν θάνατον καὶ, ἀνευ δισταγμοῦ, μόνον δ' εἰπὼν: Ἀκριβὴ, ἐνθυμήθητε τὴν μητέρα μου, θέτει αὐτὴν ἐπὶ τῶν νώτων του. Ἀναφωνήσεις χαρᾶς ἀναπέμπει τὸ πλῆθος, ὅτε βλέπει τὸν εὐτυχῆ Ἰουστίνον νὰ φέρῃ ἀκόπως καὶ μὲ βήματα ταχέως τὴν νεανίδα. Τὸ ἔδαφος καλύπτεται ὑπὸ μανδυῶν, ὁ ἥλιος σκοτιζέται ὑπὸ τῶν ἀναρριπτομένων καλυμμάτων τῶν κεφαλῶν καὶ ὁ οὐρανὸς πληροῦται εὐχῶν. Οἱ ἐκ τοῦ κλήρου ὑποδέχονται τοὺς δύο ἐραστὰς καὶ ἡ Ἀκριβὴ ἥτις, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἐκαλεῖτο Χρυσὴ Μνηστὴ, ἀξιοῦται ἀκολούθως, ἕνεκα τῶν ἀρετῶν της, τοῦ τίτλου Χρυσῆς Συζύγου.

I. ΔΑΜΟΥΓΙΑΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΩΝ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ:

Ἄδελφος δρ. 5. — Ἀδελφός δρ. 7. — Ἔμοῦ Α' καὶ Β' τόμ. δεδεμέν. 12,50

Ἀξίαντος ἤδη τοῦ Β' ἔτους, παρακαλοῦμαι τοὺς κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ ἀρξάμενον Γ' ἔτος, νὰ ἀποστέλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθὼς διακόπτεται ὀριστικῶς τὸ φύλλον εἰς πάντα μὴ πληρῶσαντα.